

Ami a pacifizmust illeti, egyelőre nem világos, utat talál-e a megújulásra vágyó katolikusokhoz. Lehet, hogy a radikális katolikusok magukra maradnak a fegyvertelen szolgálat törvényes lehetőségére irányuló követelésükkel.

De emberi példájukkal és a polgárjogi mozgalmak szellemében fogant érvelésükkel úgy is serkentő hatással lesznek egyháziak és világiak lelkiismeretére. Sem a mélyen vallásosak, sem a demokratikus gondolkodású laikusok nem kerülhetik el, hogy védelmükre keljenek és hogy tanuljanak tőlük.

Hiszen mozgalmuk akár holnap is becsületet és életet menthet az állig felfegyverzett Kelet-Európában.

KIRÁLY IGNÁCZ

ELEGEM VAN... MIT TEGYEK?

Elege akkor van az embernek, mikor olyan negatívumok csapkodnak körülötte, melyekről nem tehet és ellenük nem , vagy alig tud tenni. Ránk jött a covid a maga emberi tényezőinek következményeként. A vízcsepiből is ez folyt: így vigyázzunk egymásra és magunkra, meg ez és az a hibás, az okozó, a bűnös. Tudatosodhatott bennem, hogy a lokális bajok mára globálissá tágultak a szállítások, utazgatások viszik a bajokat is. Nem is akarok utazgatni, nem is akarom, hogy miattam Amerikából szállítsák a mindennapi betevőt. Ránk jött ez a háború is. Kapunk előtt szenvednek a szegények, a kisemberek, mikor a nagymenők játszik a hazafit, ragaszkodnak a hatalomhoz, kergetik világhatalmi álmaik morzsáit. Én, a kisember pedig igyekszem segíteni pénzt, paripát (autót), fegyver helyett tartós élelmet, gyerek dolgokat küldeni, vinni. Elegem van, mert a zavarosban kivirágzott a bűnözés, a fegyverrel is rendelkező tolvajok és rablók világa, az ingyenélő haszonlesők világa. Küzdeni már azért is kell, nehogy a negatívumok elsorvasszák a segíteni akarásomat. És még itt voltak a választások is. Elegem van a minősíthetetlen köpködésekből, az irányzatok, az álmódosítások és a másikat lejáratni akaró féligazságoknak világából. Kisemberként elbattyogok szavazni arra, hogy Istenemet, családomat és népemet támogassam kicsi sóhajtásommal. Jó, tudom, hogy a kisember kicsit tehet. Visszasírom gyermekkorom tanyasi világát, ahol az volt a hírértékű, hogy mi történt a környező tanyákon. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy az élet ránk eső kis zugát működtessük. Nem vitte el időnkét, energiánkat, figyelmünket az élet ránk nem tartozó erőtere. Elegem van az aránytalanul nagy hírdömping manipulációs törekvéseiből, mert hatásköröm morzsányi. Miért kell azt éreznem, hogy hülyének néz a világ?

Mit tehetek? Égbe kapaszkodom, de még nem eresztetem el a földet. „Csto délatty?”- hogy stílszerű nyelven kérdezzek. Szerény határozottságra töreksem.

Kerülnöm kell a jól értesültek tévedhetetlen szerepét. Pedig olyan nagy a kísértés a magabiztos tájékozottságot mutatni akaró beszédre, mikor annyi sületlenség és megtévesztés villog körülöttem. Tanulok hallgatni és meghallgatni. Tanulom kívárni, hogy kérdezzenek. Hallgatásom sokszor már figyelmet felkeltő. Van véleményem, de nem hányom ki az asztalra. Nem érzem ezt elfojtásnak, mert másutt igyekszem levezetni a feszültséget, pl. egy ilyen elmélkedésben. Itt a mai evangélium, melyben az emberek össze-vissza vélekednek Jézusról. A megkálapolástól, a lelegyintésig mindent kapott. Az elit, félrevezetőnek tartotta, mert nem azt tanította, ami nekik tetszett volna. Szóval a tetszés szerint működik a világ? A hatalmon lévőknek tetsző a jó? Tíz körömmel kell ragaszkodnom Jézusunkhoz és az ő Istenéhez. Ja, hogy rám mondhatják így, hogy a neki, nekik tetszeni akarás határoz meg? Mondják csak, és lelkük rajta. Az vesse rám az első követ, akinek nem kell semmi fix pont az életéhez. Sziklát kerestem, hogy építkezhessenek. Jézusra találtam. Legyen hála ezért mindazoknak, akik ehhez hozzá segítettek...

MERZA JÓZSEFR

A DUNÁNÁL

Innen, a padról, jól látszanak a szemközti hegyek, a széles, nyugodt víz mögé vonnak sötét hátteret. Amikor Évát kísértük ide, a világ legszebb helyére, a decemberi komoly ég borult fölénk, borongós, hűvös volt a világ. Gondoltuk volna, hogy bő két év múlva Te is eljössz megnyugodni a parti fák közé, télidő helyett egy tavaszi napon? Jókai, József Attila és Claudio Magris Dunájához, oda, ahol egyesek szerint végetér Európa? Bizony, nem gondoltuk. Fiatalnak tudtunk, szellemed az is volt, de szemed körül megszorodtak a gond kikerülhetetlen karikái.

Egy lapra kerül Európa, a nagy folyam és az Árpádházi Erzsébetről elnevezett Ildikó? Bizony, oda, kedves barátnóm, tiszteletbeli pataki polgár, egykori rejtett, fiatal szerzetesnővér. Mindenki akkora távlatot érdemel, amekkorát életében maga is áttekintett. Hová nőtt a vidám, gondtalan, huszonéves leány, akinek a csatárkai kertben megismertelek? Beérhetted volna egy templom, egy jóváhagyott lelkiségi irány biztonságával, de érezted, és bátor voltál érezni, hogy védtelen társaiddal együtt kell elindulni arra a kalandra, ami a hit világában várja a vállalkozó embert. A hit világába pedig beletartozik a múlt és a jövő, a földkerekség, az örökké felkelő Naptól annak lenyugtáig. Hozzáköztetted magad a múlthoz, az örökséghez, de nem féltél megszabadulni minden olyan kötelektől, amely értelmetlen rabságba zárt volna. Együtt voltunk konzervatívok, időnkint fundamentalisták és egyként indultunk meg egy